

Finantsministeren: I Anledning af den sidste ærede Talers Foredrag troer jeg for det Første at burde gjøre opmærksom paa, at det ikke ganske forholder sig saaledes, som af den ærede Taler anført, at den danske Handelsflaade er berøvet Brugen af Matroser som en Følge af Udførelsen til Søkrigstjeneste. Det er mig nemlig bekendt, at der er truffen Foranstaltning allerede for flere Dage siden, maaffee endog for et Par Uger siden, til at Matroserne kunne modtage Tjeneste i den indenlandse Part. Det er allerede en temmelig væsentlig Hjælp for Skibsfarten. Jeg skal dernæst, hvad den ærede Talers Bemærkninger mod § 2 i Særdeleshed angaaer, tillade mig at gjenkalde i Erindringen, at det for Finantsministeren ingenslunde er en behagelig Bemyndigelse, hvorpaa her er andraget. Det er ganske vist, at dette Forhold for Finantsministeriet og tidligere for Handelsministeriet har fremkaldt mange Tvivl og Usikkerheder, og at det for Administrationen er meget nemmere, naar Lovgivningen, ved f. Ex at forkaste § 2, statuerer, at der ingen Undtagelser maae gjøres fra den nærværende Regel; og jeg skal tillade mig at bemærke, at naar den ærede Taler nu ikke har stillt noget Endringsforslag, men har beholdt sig at see sin Mening prøvet ved det høie Things Afstemning, saa vil Følgen af denne Paragraphs Forkastelse være den, at Finantsministeren anseer sig aldeles ubemyndiget til at gjøre nogenformelt Undtagelse fra den strenge Bestemmelse i § 1. Dette er, som jeg har tilladt mig at fremføre, for Finantsministeren ikke alene det Nærmeste, men virkelig ogsaa det Behageligste; men jeg troer tillige, at det er det for Sagen Skadeligste. Finantsministeren har andraget paa en forlænget Bemyndigelse til at gjøre det, som man hidtil har maattet gjøre af Nødvendighed, saalange den ordentlige Rigsdag ikke var samlet; og jeg troer, at det er nødvendigt, at denne Bemyndigelse vedbliver, naar ikke den i og for sig temmeligt store Haardhed skal blive endnu haardere som en Følge af den stringente Maade, hvorpaa den udføres. Dersom det var muligt ad Lovgivningens Vej efterhaanden at bøde paa de Inconvenienter, som kunne følge af § 1, saa havde Regjeringen vistnok ikke foreslaaet § 2,

men det er ogsaa fra Comitæens Side anerkendt, at der kunne være mange særegne Tilfælde, som alene kunne ordnes ad den administrative Vej, og at det er ugjortligt at henvise Regjeringen til i saa Henseende at anvende sin Ret til at udfæde foreløbige Love; ikke at tale om, at det jo i Almindelighed er meget lidet ønskeligt at lade en Lov definitivt emanere, som man seer har mange Inconvenienter, paa hvilke der kun kan raades Bød ved provisoriske Love. Jeg troer derfor, at det vil være, ikke blot for mange Egne af Slesvig, men ogsaa for mange her bosatte Handelsborgere af stor Interesse, at § 2 bliver staaende.

Udler: Den foreliggende Lov er vistnok i sit Væsen aldeles provisorisk, skjøndt den nu gaaer over til at blive en endelig Lov; den beholder dog i Grunden sin provisoriske Charakter. Den er nemlig fremkaldt ved Krig og Oprør; den er altsaa beregnet paa visse concrete Tilfælde; den er kun og kan kun være beregnet paa at være, saalange disse Tilfælde eller deres Conseqventer vedvare. Naar de altsaa ophøre, og Alt er ordnet, som det var før, maa den ogsaa ophøre. Altsaa i sit indre Væsen er den provisorisk og kan altsaa modtage de Modificationer, som man i Almindelighed troer at kunne tildele saadanne provisoriske Love. Som bekendt bestaaer den danske Stat af 2 Toldsamfund eller 2 Toldsystemer. Mellem disse 2 Toldsystemer har der, da de hørte til samme Statsenhed, dannet sig endel Vaand, som knyttede det One til det Andet, som begunstigede en indre Samfærsel mellem dem, og det især, som den høitærede Finantsminister sidst omtalte, i Faveur af den ene Part, som jeg ikke behøver at nævne. Ved Bold og Oprør er dette Forhold nu blevet opløst, og den indre Samfærsel, som fandt Sted, maatte altsaa nødvendigt ophøre, og derfor er den første Paragraph fuldkommen i sin Beretigelse, naar den tager en saadan Bestemmelse; ellers vilde vi jo ligesom yde Penge til Sjænsdens Krigskasse, og give ham Vaaben til at arbejde mod os. Dette kan altsaa ikke stee. Men da, som sagt, Loven er et Føster af Krig og Oprør, maa den ogsaa i sig bære Mærke af Krigens Natur; det er kun i Fred, at Loven kan gaae sin rette Vej, og af Krigen føl-